

УДК 342.951:346.34

Д. С. Бондаренко

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС
СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ У СФЕРІ
ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ**

Постановка проблеми. Державно-приватне партнерство як правовий інститут з'являється в Україні в 2010 р. у зв'язку з прийняттям Закону України «Про державно-приватне партнерство» [1] і розглядається як одна з умов успішного соціально-економічного розвитку країни. У той же час можна констатувати, що нині науково-обґрунтованої нормативної основи для партнерства органів публічної влади й бізнес-структур в Україні ще не створено, що ставить певні теоретико-практичні завдання перед вітчизняною юридичною наукою.

Державно-приватне партнерство (далі – ДПП) є комплексним адміністративно-правовим механізмом співробітництва суб'єкта публічної адміністрації (державних органів та органів місцевого самоврядування) з приватними партнерами (юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, та фізичними особами-підприємцями) у публічних інтересах, що характеризується довгостроковою, поліструктурною функціонально-цільовою консолідацією фінансових, майнових, організаційно-управлінських та інших матеріальних та нематеріальних ресурсів публічного й приватного партнера, розмежуванням відповідальності між партнерами, у тому числі з управління ризиками, метою якого є досягнення коопераційного, синергетично-системного соціально-економічного ефекту у вигляді створення, модернізації, обслуговування, експлуатації публічних сервісно-інфраструктурних об'єктів чи надання публічних послуг [2, с. 63].

На сьогоднішній день з'ясуванню підлягає низка питань, пов'язаних із правовим статусом суб'єктів адміністративно-правових відносин у сфері державно-приватного партнерства: які суб'єкти публічної адміністрації приймають рішення про здійснення державно-приватного партнерства, яким обсягом компетенції вони наділені, як контролюється здійснення проекту ДПП, як і в яких межах уповноважені суб'єкти публічної адміністрації відповідають за ефективність реалізації договору державно-приватного партнерства та ін.

Стан дослідження. Останні роки характеризуються збільшенням кількості досліджень, присвяченим окремим аспектам державно-приватного партнерства. Так, особливості правового регулювання державно-приватного партнерства розглядалися у дослідженнях А.В. Беліцької, В.Г. Варнавського, О.М. Вінник, І.А. Губанова, Ю.С. Ємельянова, А.А. Зверева, Г.Л. Знаменського, Н.О. Ігнатюк, В.А. Кабашкіна, О.А. Медведевої, К.О. Настечко, А.А. Родіна, В.Є. Сазонова, В.С. Терешенка, В.Д. Шликова та ін. У той же час слід констатувати, що питання визначення адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства належним чином не досліджувалося у вітчизняній правовій науці.

Метою статті є дослідження особливостей та з'ясування напрямків вдосконалення адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації в сфері державно-приватного партнерства в Україні.

Виклад основних положень. За слушним зауваженням В.К. Колпакова, адміністративно-правові відносини формуються, як правило, в особливій сфері суспільного життя – публічному адмініструванні, у зв'язку зі здійсненням суб'єктами публічної адміністрації публічних функцій. Публічне адміністрування – це діяльність суб'єкта публічної адміністрації, спрямована на виконання владних повноважень публічного змісту, що відбувається шляхом використання засобів управління, надання адміністративних послуг, участі у відносинах відповідальності суб'єктів публічної адміністрації, застосування заходів впливу за порушення правил, встановлених публічною адміністрацією [3, с. 102–103]. Саме правовий статус певного суб'єкта адміністративно-правових відносин є передумовою реалізації владних повноважень у сфері публічного адміністрування, а тому необхідно з'ясувати зміст поняття «адміністративно-правовий статус суб'єкта публічної адміністрації» та його елементи.

Слід зазначити, що категорія «правовий статус» є однією із центральних в теорії держави й права та в усіх без винятку галузевих юридичних науках, що обумовлюється складністю та багатозначністю цього юридичного явища.

У перекладі з латинського «status – положення, стан чого-небудь або будь-кого» [4, с. 578]. У довідниковій літературі статус визначається як абстрактний багатозначний термін, що в загальному сенсі позначає сукупність стабільних значень параметрів об'єкта або суб'єкта. Зі спрощеної точки зору статус об'єкта або суб'єкта – це його стан або позиція, ранг в ієрархії, структурі, системі [5]; правове становище осіб або організацій, установ тощо; становище індивіда або групи осіб щодо інших індивідів або груп у соціальній системі; встановлене нормами права положення його суб'єктів, сукупність їх прав і обов'язків [6, с. 572]; правове становище (сукупність прав та обов'язків) фізичної або юридичної особи [7, с. 626].

Слід констатувати, що на сьогоднішній день у юридичній науці не вироблено єдиного підходу до розуміння сутності понять «статус», «правовий статус», «правове положення (становище)», які досить часто використовуються як у правових актах, так і в спеціальній (як правило, юридичній) науковій літературі.

На думку В.Б. Авер'янова, поняття «адміністративно-правовий статус» охоплює комплекс конкретно визначених суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплені за відповідним суб'єктом нормами адміністративного права. Тобто необхідною ознакою набуття особою адміністративно-правового статусу є наявність у неї конкретних суб'єктивних прав і обов'язків, які реалізуються цією особою як у адміністративних правовідносинах, так і поза ними [8, с. 194]. Схожої точки зору дотримується і Т.О. Коломєць [9, с. 64].

О.В. Петришин до елементів правового статусу, крім прав та обов'язків (повноважень), включає юридичну відповідальність [10, с. 41]; І.Л. Бачило – правомочність [11, с. 56, 80]; В.М. Манохін – завдання та основні функції, правові форми діяльності та порядок взаємовідносин по посаді [12, с. 97–99]; В.В. Молдован та В.Ф. Мелашенко – форму й методи діяльності державного органу, форму актів, правові підстави їх виникнення та тривалість функціонування [13, с. 227]; М.Г. Шулъга – цілі, компе-

тенцію [14, с. 11–21]; О.М. Костюков – гарантії реалізації повноважень [15, с. 12–16], О.М. Музичук – мету утворення та діяльності, завдання, функції, відповідальність, особливості організаційно-структурної будови та взаємовідносин [16, с. 319].

Деякі адміністративісти об'єднують елементи правового статусу в певні групи (блоки). Так, на думку Д.М. Бахраха й О.Ю. Якімова, адміністративно-правовий статус складається з трьох блоків: 1) цільового, який визначає норми про цілі, завдання й функції та принципи діяльності; 2) організаційно-структурного, який складається з правових приписів, що регламентують порядок утворення, реорганізації, ліквідації органу, його структуру, лінійну й функціональну підпорядкованість; 3) компетенції як сукупності владних повноважень і підвідомчості [17, с. 85; 18, с. 34]. А.А. Стародубцев пропонує розглядати правовий статус за такими блоками: а) цільовий; б) структурно-організаційний; в) функції та повноваження; г) функціональний; д) відповідальність [19, с. 86].

За слушним зауваженням Д.В. Мандичева, саме правовий статус відображає головні особливості органу, його місце в системі державних органів влади, мету, завдання, функції, повноваження, компетенцію, відповідальність [20, с. 118]. З урахуванням специфіки дослідження вбачається обґрунтованим під час характеристики адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації зупинитися саме на: 1) завданнях і функціях у сфері публічного адміністрування; 2) компетенції як сукупності владних повноважень і підвідомчості; 3) відповідальності.

Під адміністративно-правовим статусом суб'єкта публічної адміністрації пропонуємо розуміти сукупність суб'єктивних прав, обов'язків та відповідальності суб'єкта публічної адміністрації (державних органів та органів місцевого самоврядування) у сфері публічного адміністрування, закріплених нормами адміністративного права.

Уповноваженими суб'єктами публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства є: 1) Кабінет Міністрів України [1, ст. 13; 21, ст. ст. 1, 2, 19, 20, 21]; 2) Міністерство економічного розвитку й торгівлі України [22, п. 1, 3]; 3) Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України [23, п. 4]; 4) органи місцевого самоврядування [1, ст. 13; 24, ст. ст. 10, 11, 26, 29, 33]. Розглянемо їхній адміністративно-правовий статус більш детально.

Кабінет Міністрів України як вищий орган у системі органів виконавчої влади здійснює виконавчу владу безпосередньо та через міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, Раду міністрів Автономної Республіки Крим та місцеві державні адміністрації, спрямовує, координує та контролює діяльність цих органів [21, ст. 1]. До основних завдань Кабінету Міністрів України належить забезпечення рівних умов для розвитку всіх форм власності; здійснення управління об'єктами державної власності [21, ч. 6 ст. 2]. Відповідно до ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» [21] цей суб'єкт публічної адміністрації забезпечує проведення державної економічної політики; здійснює відповідно до закону управління об'єктами державної власності, делегує в установленому законом порядку окремі повноваження щодо управління зазначеними об'єктами міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, місцевим державним адміністраціям та відповідним суб'єктам господарювання; сприяє розвитку підприємництва на засадах

рівності перед законом усіх форм власності та соціальної спрямованості національної економіки; забезпечує розроблення й виконання програм структурної перебудови галузей національної економіки та інноваційного розвитку; забезпечує проведення державної промислової політики, визначає пріоритетні галузі промисловості, які потребують прискореного розвитку.

З урахуванням того, що одним із ключових механізмів реалізації політики модернізації економіки України, вирішення важливих соціально-економічних проблем є державно-приватне партнерство; можна стверджувати, що Кабінет Міністрів України є уповноваженим суб'єктом публічної адміністрації, який приймає концептуальні рішення стосовно співробітництва між органами державної влади та бізнес-структурами на договірній основі. У якості підтвердження такого висновку можна навести ст. 13 Закону України «Про державно-приватне партнерство» [1], відповідно до якої рішення про здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної власності, проведення конкурсу та затвердження результатів конкурсу з визначення приватного партнера приймаються Кабінетом Міністрів України чи уповноваженим ним органом.

Спеціально уповноваженим органом із питань державно-приватного партнерства є Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (далі – Мінекономрозвитку), яке входить до системи органів виконавчої влади і є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики економічного й соціального розвитку, цінової, інвестиційної, зовнішньоекономічної політики, державної політики у сферах торгівлі, інтелектуальної власності, державної регіональної політики, державної політики з питань розвитку підприємництва, технічного регулювання та захисту прав споживачів, а також міжвідомчої координації з питань економічного й соціального співробітництва України з Європейським Союзом [22, п. 1]. До основних завдань Мінекономрозвитку належить формування та забезпечення реалізації державної політики економічного й соціального розвитку, політики у сфері державно-приватного партнерства [22, п. 3].

До компетенції Мінекономрозвитку як уповноваженого Кабінетом Міністрів України органу у сфері державно-приватного партнерства віднесено:

- прийняття рішення про здійснення ДПП щодо об'єктів державної власності, проведення конкурсу та затвердження результатів конкурсу з визначення приватного партнера [1, ч. 1 ст. 13];
- здійснення контролю за виконанням договорів, укладених у рамках державно-приватного партнерства [1, ст. 21];
- підготовка пропозицій щодо забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері ДПП;
- проведення моніторингу ефективності діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері ДПП;
- розроблення концепції та проектів державних цільових програм щодо сприяння розширенню державно-приватного партнерства, вжиття заходів для їх виконання;
- сприяння захисту законних прав та інтересів державних і приватних партнерів у процесі здійснення ДПП;

- сприяння досудовому врегулюванню спорів між державними та приватними партнерами;
- проведення моніторингу, узагальнення та оприлюднення в установленому порядку результатів ДПП, у тому числі здійснення оцінки та моніторингу загального рівня ризиків державного партнера в договорах, укладених у рамках державно-приватного партнерства;
- проведення моніторингу дотримання вимог законодавства у сфері державно-приватного партнерства, у тому числі під час проведення конкурсів із визначення приватного партнера;
- проведення в межах своїх повноважень інформаційно-роз'яснювальної й консультативної роботи;
- участь в організації навчання й підвищення кваліфікації фахівців у сфері ДПП;
- ведення обліку договорів, укладених у рамках ДПП;
- подання позовів про розірвання договорів, укладених у рамках державно-приватного партнерства, об'єктами яких є об'єкти державної власності, у разі порушення приватними партнерами умов таких договорів [1, ст. 22].

Певними повноваженнями у сфері державно-приватного партнерства наділені і Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами, яке забезпечує реалізацію державної політики у сфері ДПП, розробку й реалізацію таких проектів [23, п. 4]. На думку І.І. Селіванової, з якою варто погодитися, така ситуація з наявністю фактично двох уповноважених органів виконавчої влади у сфері державно-приватного партнерства породжує дублювання функцій, виникнення протиріч між органами влади і, головне, заплутує потенційного приватного партнера [25], а тому повинна бути вирішена найближчим часом.

Заслужують на увагу й повноваження органів місцевого самоврядування під час здійснення державно-приватного партнерства. Нормативною основою для виділення органів місцевого самоврядування в якості уповноважених суб'єктів публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства є положення ч. 2 ст. 13 Закону України «Про державно-приватне партнерство» [1], згідно з яким рішення про здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів комунальної власності, проведення конкурсу з визначення приватного партнера та затвердження результатів приймаються місцевими радами. Укладення договору в рамках ДПП здійснюється органом, який прийняв рішення про здійснення державно-приватного партнерства, тобто уповноваженим органом місцевого самоврядування [1, ч. 1 ст. 17], а контроль за виконанням таких договорів здійснюють органи місцевого самоврядування, їх посадові особи відповідно до їхніх повноважень у порядку, встановленому законом [1, ч. 1 ст. 21].

Висновки. Підсумовуючи дослідження адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства за законодавством України, можна зробити такі висновки:

1. Адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства може бути визначений як сукупність суб'єктивних прав, обов'язків та відповідальності суб'єкта публічної адміністрації (державних органів та органів місцевого самоврядування) у сфері договірної співробітництва

цтва між державними та публічними партнерами в публічних інтересах, закріплених нормами адміністративного права.

2. На сьогоднішній день адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства врегульований фрагментарно, містить певні неузгодженості щодо лінійної й функціональної підпорядкованості, дублювання функцій, залишаючи поза увагою питання відповідальності таких органів публічного управління, а тому першочерговим завданням є вдосконалення інституційного та правового забезпечення підготовки й реалізації проектів ДПП в Україні.

3. Для цього необхідно:

- чітко визначити повноваження суб'єктів публічної адміністрації, які залучаються на всіх етапах підготовки та реалізації проектів ДПП на державному, регіональному й місцевому рівнях із метою усунення дублювання функцій; визначити органи, які можуть укладати договір ДПП у якості його сторони;

- підтримати пропозицію А.П. Павлюка і Д.В. Ляпіна [26] щодо створення Центру державно-приватного партнерства при Державному агентстві з інвестицій та управління національними проектами України, що втілюватиме проекти з ДПП, у тому числі в рамках реалізації Національних проектів та налагодження співпраці цього центру з Міжнародним центром ДПП Європейської економічної комісії ООН (UNECE International PPP Centre of Excellence);

- Мінекономрозвитку як спеціально уповноваженому органу з питань ДПП забезпечити формування стратегічних напрямів розвитку ДПП в Україні, що передбачає створення відповідної стратегії, нормативно-правового та організаційного забезпечення;

- розробити механізм чіткої координації діяльності центральних органів виконавчої влади під час реалізації проектів ДПП на національному рівні, посилення управлінської ролі Міністерства економічного розвитку і торгівлі України шляхом упровадження адміністративного механізму його взаємодії із зазначеними органами виконавчої влади щодо питань реалізації проектів ДПП шляхом прийняття Кабінетом Міністрів України відповідного нормативно-правового акта, який міститиме положення про ступінь взаємодії або обов'язкове узгодження центральними органами виконавчої влади рішень у сфері ДПП з Мінекономрозвитку;

- забезпечити ефективну реалізацію проектів ДПП на рівні органів місцевого самоврядування на основі розроблення єдиного управлінського механізму відбору, експертизи, погодження та впровадження проекту із залученням фахівців відповідної кваліфікації та можливості отримувати консультативну та методичну допомогу від Мінекономрозвитку;

- встановити обов'язок органів місцевого самоврядування погоджувати свою діяльність з відповідними центральними органами виконавчої влади в разі впровадження проектів ДПП, що передбачають надання державної підтримки.

Література

1. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 40. – Ст. 524.

2. Бондаренко Д.С. Визначення поняття «державно-приватне партнерство» в сучасній правовій доктрині та його нормативне закріплення в законодавстві України / Д.С. Бондаренко // Юридичний науковий електронний журнал. – 2014. – № 1. – С. 60–64 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.lsej.org.ua/1_2014/17.pdf.
3. Колпаков В.К. Адміністративно-правові відносини: поняття і види / В.К. Колпаков // Юридичний науковий електронний журнал. – 2013. – № 1. – С. 102–104. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.lsej.org.ua/1_2013/ukr/Kolpakov.pdf.
4. Большой юридический словарь [В.Н. Додонов, В.Д. Ермаков, Н.А. Крылова]; Под ред. А.Я. Сухарева. – М. : ИНФРА-М, 1998. – 790 с.
5. Статус // Википедия. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D1%F2%E0%F2%F3%F1>.
6. Тлумачний словник української мови / укл.: Т.В. Ковальова, Л.П. Коврига. – Х. : Синтекс, 2005. – 672 с.
7. Юридична енциклопедія : в 6 т. / редкол. : Ю.С. Шемшученко (гол. ред.) [та ін.]. – К. : Українська енциклопедія, 2003. – Т. 5 : П-С. 2003. – 736 с.
8. Адміністративне право України. Академічний курс : [підручник] : у 2 т. / за ред. В.Б.Авер'янова. – К. : Юридична думка, 2004. – Т. 1 : Загальна частина. – 2004. – 584 с.
9. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України. Академічний курс : [підручник] / Т.О. Коломоєць. – К. : Юрінком Інтер, 2011. – 576 с.
10. Петришин О.В. Статус службової особи: природа, структура, спеціалізація / О.В. Петришин. – К. : УНКВО, 1990. – 76 с.
11. Бачило И.П. Функции органов управления: правовые проблемы оформления и реализации / И.П. Бачило. – М. : Юрид. лит., 1976. – 198 с.
12. Манохин В.М. Советская государственная служба / В.М. Манохин. – М. : Юрид. лит., 1966. – 196 с. Молдован В.В. Конституційне право: опорні конспекти : [словник-довідник] / В.В. Молдован, В.Ф. Мелашенко. – К. : Юмана, 1996. – 272 с.
13. Шульга В.М. Курс административного права и процесса / В.М. Шульга. – М. : Юринформ, 1998. – 798 с.
14. Костюков А.Н. Административно-правовой статус государственных служащих / А.Н. Костюков // Советское государство и право. – 1988. – № 3. – С. 12–16.
15. Музичук О.М. Уточнення сутності категорії «правовий статус» суб'єкта адміністративно-правових відносин та його елементного складу / О.М. Музичук // Форум права. – 2008. – № 1. – С. 316–321 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua/ejournals/FP/2008-1/08momies.pdf>.
16. Бахрах Д.Н. Административное право : [учебник] / Д.Н. Бахрах. – М. : БЕК, 1996. – 368 с.
17. Якимов А.Ю. Субъекты административной юрисдикции (правовой статус и его реализация) : [Монография] : в 2 ч. А.Ю. Якимов. – М. : ВНИИ МВД России, 1996. – Ч. 1 : Правовой статус субъекта административной юрисдикции. – 1996. – 168 с.
18. Стародубцев А.А. Організаційно-правові питання діяльності інспекції особового складу щодо зміцнення законності і дисципліни в органах внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» А.А. Стародубцев; – Університет внутрішніх справ. – Х., 1999. – 185 с.
19. Мандичев Д.В. Поняття адміністративно-правового статусу органу виконавчої влади / Д.В. Мандичев // Право і суспільство. – 2010. – № 5. – С. 117–121.
20. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/794-18>.
21. Положення про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України : Затверджено Указом Президента України від 31.05.2011 р. № 634/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/634/2011>.
22. Положення про Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України. Затверджено Указом Президента України від 12.05.2011 р. № 583/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/583/2011>.
23. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80/page>.
24. Селиванова И.И. Инвестиционный подрыв: украинское законодательство о государственно-частном партнерстве не способствует развитию отношений с инвесторами / И.И. Селиванова [Електронний ресурс]. – Режим доступа : <http://pravo.ua/article.php?id=100107798>.
25. Павлюк А.П. Щодо розвитку державно-приватного партнерства як механізму активізації інвестиційної діяльності в Україні / А.П. Павлюк, Д.В. Ляпін [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/articles/816>.

Анотація

Бондаренко Д. С. Адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації у сфері державно-приватного партнерства за законодавством України. – Стаття.

Стаття присвячена дослідженню особливостей та з'ясуванню напрямків вдосконалення адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації в сфері державно-приватного партнерства в Україні.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, публічне адміністрування, суб'єкт публічної адміністрації, адміністративно-правовий статус.

Аннотация

Бондаренко Д. С. Административно-правовой статус субъектов публичной администрации в сфере государственно-частного партнерства по законодательству Украины. – Статья.

Статья посвящена исследованию особенностей и выяснению направлений усовершенствования административно-правового статуса субъектов публичной администрации в сфере государственно-частного партнерства в Украине.

Ключевые слова: государственно-частное партнерство, публичное администрирование, субъект публичной администрации, административно-правовой статус.

Summary

Bondarenko D. S. Administrative-legal status of entities of public administration in the field of public-private partnership according to the laws of Ukraine. – Article.

The article considers particular features and directions for improvement of administrative-legal status of entities of public administration in the field of public-private partnership in Ukraine.

Key words: public-private partnership, public administration, member of public administration, entities of public administration, administrative-legal status.

УДК [346.143:336,2](045)

Я. М. Крупко

ПРИНЦИПИ РОЗПОДІЛУ ДОХОДІВ МІЖ ЛАНКАМИ БЮДЖЕТНОЇ СИСТЕМИ

Ефективність бюджетного механізму багато в чому залежить від якості розподілу коштів між ланками бюджетної системи. Неефективність такого розподілу неминуче призводить до низької ефективності бюджетного механізму. Робиться спроба розроблення та окреслення ефективних принципів забезпечення оптимального розподілу доходів у бюджетній системі України.

Завдання статті полягає в дослідженні принципів правового регулювання розподілу доходів між ланками бюджетної системи.

Метою статті є дослідження стану та напрямків оптимізації, унормування розподілу доходів і видатків між бюджетами, враховуючи, що міжбюджетні відносини виконують функцію розподілу дохідних джерел та видаткових повноважень між ланками бюджетної системи, а також встановлення принципів розподілу доходів між ланками бюджетної системи.

Закріплення доходів за різними рівнями свідчить про опрацьованість цього питання в наукових дослідженнях українських учених-юристів Л. Воронової, Н. Пришви, С. Кадькаленка, О. Заверухи, А. Монаєнка, А. Нечай, О. Орлюк, та інших. Серед російських науковців необхідно виділити роботи О. Грачової, О. Горбунової, М. Карасьової, Ю. Крохіної, Л. Проніної, А. Селюкова, Н. Фролової, Н. Хімічевої.

Однією з найпомітніших та найгостріших проблем діючого порядку розподілу доходів між ланками бюджету в Україні є нерівнозначний розподіл бюджетних